

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide »Danica« dan poprej

Tečaj LI.

V Ljubljani, 10. junija 1898

List 23.

V slavo Marije.

Za slavo Marije
Naj srce mi bije
Oj bije sladko,
Oj bije gorko!

Kako bi ne bilo
Prisrčno ljubilo
Kraljice Gospe,
Nadsolnčno lepe?

V nedolžnosti krasni,
Nam vsim je vzor jasni,
Je krona milot,
Dobrota dobrot.

Ah, Ona nas ljubi,
Vse k Jezusu snubi,
Tje v večno radost,
V nezmerno sladkost.

V ljubezni z višave,
Zre milo v nižave,
Adamovi rod
Rešuje nezgod.

Vsi rajski duhovi,
Vsi zemski rodovi,
Ji slavo glase,
Jo srčno časte.

Zato ti veselo.
Marija! bo pelo
I moje srce.
Do zadnjega dne.

Radoslav.

Anton Bonaventura,

po Božji in apostolskega sedeža milosti

škof ljubljanski

vsem vernikom svoje škofije mir in milost od Boga Očeta
in Gospoda našega Jezusa Kristusa!

»Pridi k nam tvoje
kraljestvo po Mariji.«

(Dalje.)

2.

Čemu je pa Bog svet ustvaril? Katekizem
lepo odgovarja: Bog je ustvaril svet 1.) v svojo
čast, 2.) v blagor stvarjem.

In zares! Ako vidim umetno delo, lepo poslopje, krasne slike, hvalim umetnika, ki je delo zamislil in izvel. Katero delo je pa ogromneje, veličastnejše, divneje od neba in zemlje in vsega, kar je na njih; kako velik, kako mogočen, kako neizmeren, kako moder, kako veličanstven mora biti stvarnik, ki je vse to zamislil, potem pa samo hotel in postalo je, razvilo se je! Zato iz srca pozdravljamo nečuvenci napredek v naravnih znanostih: kolikor bolje spoznavamo svet in vse njegove tajne sile, toliko sijajneje nam iz njega odseva veličanstvo božje. Prekrasno veli sv. Pavel: „Kar je nevidnega na njem (na Bogu), se od stvarjenja sveta spoznava in vidi potem, kar je ustvarjenega, tudi njegova večna moč in božanstvo, tako da (pagani) nimajo izgovora.“

Veličina sveta odkriva veličino božjo. Ali komu jo odkriva? nam ljudem. Mi imamo razum, pa moremo iz učinka sklepati na vzrok, iz stvari na stvarnika; imamo svobodno voljo, da spoznavši stvarnika nebes in zemlje, spoznavši iz stvari njegovo veličanstvo, njega priznamo, slavimo, hvalimo, povečujemo in mu dostojno čast izkazujemo.

Ko pa spoznamo, da smo torej njegova lastnina, ali ne bomo dosledno tudi priznali, da smo od njega popolnoma odvisni, da nismo sami svoji gospodarji, ampak v vsem podložni Bogu? Če je pa Bog naš gospodar po svoji naravi, mi pa njemu podložni po svoji ustvarjeni naravi, ali smemo živeti samo po svoji volji? ali nismo dolžni ozirati se na Boga in prašati, kaj je njegova volja, da jo izpolnimo?

Zares, mi imamo svobodno voljo. Druge vidljive stvari se gibljejo točno po naravnih postavah, drugače ne morejo, zato vrše zmeraj voljo stvarnikovo: ali to se jim ne šteje v zaslužnje. Tako morajo, drugače se gibati in razvijati jim ni nikakor mogoče. Mi pa se od vseh teh stvari odlikujemo in smo visoko nad njimi, ker imamo svobodno voljo. Postavo imamo zapisano v svoja srca, ali mi moremo proti nji postopati in otresti se spoznane volje stvarnikove, ali pa se ji podvreči in storiti voljo božjo. Ker nam je pa to mogoče, ker smo gospodarji svojih del, zato pa se nam tudi dela štejejo v zaslužnje ali pa v greh.

Pa svobodna volja nam ni dana zato, da se na stvarnika ne oziramo, da postavbo božjo prestopamo, da samo na svojo voljo gledamo, kakor da bi bili sami svoji in ne bi imeli gospodarja nad seboj, ampak zato nam je dana svobodna volja, da se sami svobodno stvarniku podvrgavamo, svojo odvisnost od njega priznavamo in mu tako izkazujemo največjo čast. Če pa tako delamo, kakor zahtevajo naravni naši odnošaji nasproti Bogu, dajemo Bogu dolžno čast, si pridobivamo v očeh velike zasluge, za katere nas bo poplačal v večnosti. S tem pa izpolnjujemo namen, za kateri nas je Bog ustvaril: sebi na čast, nam pa v blagor.

Če bi pa zlorabili svobodno voljo, ter hoteč biti sami svoji in neodvisni se odvrnili od Boga, delali bi proti naravnim svojim odnošajem in dolžnostim in bili bi kakor otrok, ki neče priznati svojega očeta, ki dela proti njegovi volji in tako hoteč biti sam svoj, sramoti sebe samega in družega ne zasluži, kakor kaznen.

To vse pa velja ne le za posamezne ljudi, ampak tudi za družbo in družabno življenje. Saj je človek v vseh svojih okoliščinah odvisen od stvarnika, torej tudi v kolikor je po naravi družaben in živi v družbi. Družine, občine, države, narodi, stariši in otroci, gospodarji in služabniki, gospodje in delavci, možje in žene morajo vse svoje razne odnošaje tako urediti, kakor zahteva postava, katero je zapisal stvarnik v našo naravo, ozirati se tedaj morajo na stvarnika. Sicer morejo zlorabiti svobodno svojo voljo in

otresti se Boga, ali zadali bi si smrtno rano, kakor človek, ki vzame nož, pa ga zlorabi in si odreže roke ali izkoplje oči.

Kaj ne, jasno je, da je Bog stvarnik, naš kralj, mi pa njegovi podložni in da naše dostojanstvo v zasebnem in družabnem življenju je ravno v tem, da se svobodno podvrgavamo Bogu, kot svojem kralju.

3.

Na žalost se je koj prvi človek skušal otresti jarma postave božje, priznati ni hotel Boga svojim kraljem, ampak biti sam svoj neodvisen gospodar.

Bog je človeka ustvaril sebi v čast, njemu pa v blagor in v večno srečo. O kako srečen je bil prvi človek! Po svoji podobi in sličnosti ga je Bog ustvaril. Naredil mu je telo, vdihnil neumrjočo dušo, dal mu razsvetljen razum, poklonil voljo k dobremu nagnjeno, obdaril ga s posvečujočo milostjo, namenil ga je obvarovati trpljenja in smrti in vzeti ga po prestani pokušnji v večno blaženstvo. Vse to mu je dal ne samo za njegovo osebo, marveč tudi za potomce, če mu ostane zvest.

Premodri Bog je namreč hotel, naj si človek večno blaženstvo zasluži; saj nam je mogo bolj sladko, kar smo si sami z lastnim trudom zaslužili, kakor pa ono, kar se nam je poklonilo samo iz milosti. Zavoljo tega je Bog dal človeku priložnost, naj se svobodno odloči, hoče li ali ne, da mu je Bog kralj in gospodar. Ravno zato je Bog človeku prepovedal, naj ne 'je sadu enega urevesa, ker, ako bi jedel in prepoved prekršil, moral bode umreti.

Na žalost! Prvi človek je zlorabil svojo svobodno voljo, ni hotel biti Bogu podložen, ampak hotel je postati kakor Bog, prestopil je prepoved božjo in voljo božjo poteptal. Toda koj je čutil, da se nikdo ne more upreti Bogu, ker Bog ga je kaznil, kakor je zapretil. Naravi dodane darove mu je vzel: vzel mu je posvečujočo milost in nagnjenost na dobro, moral bo izgnan iz raja mnogo trpeti in umreti; naravni darovi pa so postali slabši: um je potemnel in volja radi silnih strastij oslabela; po smrti ne bi mogli v večno blaženstvo, ampak moral bi v večno prokletstvo.

In o prevelike nesreče! Adamov greh ni škodoval samo prvima človekoma; s svojimi hudimi nasledki je prešel tudi na nas, ki smo Adamovega rodu. Vsaj bi tudi nezvest velikaš, kateremu je cesar poklonil posebne časti, te časti radi nezvestobe izgubil ne samo za sebe, ampak tudi za svoje otroke. Zato je naš razum tako

slab, slab posebno v pogledu na nadčutne resnice, katerih človek ne vidi in ne otipa, tedaj najbolj slab v pogledu na najvišje, na večne resnice o Bogu, o stvarjenju, o duši, o popolni odvisnosti od Boga, pa jih pozabi, ne razumeva, celo taji; zato je naša volja tako slaba, da jo strasti premagajo, da o božjih zapovedih noče nič znati, da je na odpad svoj od Boga še ponosna, da noče gospodarja imeti naj seboj; zato moramo toliko trpeti, v znoju obraza si kruh služiti, kakor v pregnastvu živeti in na zadnje, če tudi neradi, vendar le umreti.

Kar sem sedaj trdil in razlagal, je vse zgodovinsko, pa nam res tudi vse pričujejo razni stari narodi po vseh delih sveta. Vsem narodom je namreč še ostalo v spominu, kako je bil človeški rod s početka srečen, kako je z grehom izgubil svojo srečo in da ga tlači prokletstvo božje. Surovost in pa prežalosten verski stan, kakor ga nahajamo pri divjih narodih po raznih delih sveta, ni prvotni stan človeškega roda. Ne, ne! Zgodovina nam priča, kako so bili razumni oni veliki narodi, katere prve poznamo, priča nam, da je vera toliko bolj čista, kolikor bolj gremo nazaj v stare čase. Da, zgodovina dokazuje, da nad zibelko našega rodu svetite presvetli zvezdi o Bogu in o neumrjočnosti duše.

(Dalje prihodnjič)

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski.

*mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije
pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga
Sina v edinosti sv. Duha!*

•Glej, Mihael, eden izmed najprvih
knezov, mi je prišel na pomoč.
(Dan. 10, 23.)

II.

O češčenju sv. nadangelja Mihaela.

(Konec.)

Prosíte, ljubi škofljani, nadalje sv. Mihaela, da podpira in krepča tudi mene, vašega nadpastirja, da rešim in večno izveličam vso meni izročeno duhovno čredo. Jaz sam hočem, kakor očak Jakob, vzvišenega borilca božjega, svojega krstnega patrona, prositi blagoslova: „Ne pustim te, dokler me ne blagosloviš.“ (Gen. 32, 26). Da, kakor sem jaz hotel z letošnjim pastirskim listom oživiti in pomnožiti pobožnost do tebe in do tvojih zvestih angeljev, tako izprosi meni tudi ti, sv. Mihael, od Boga moči, da vse britkosti, vse težave in nadloge s krščansko udanostjo prenašar: po vzgledu angelja cerkve v Filadelfiji, kateremu je velel Gospod pisati po svojem apostolu: „Ker si ohranil besedo moje

potrpežljivosti, bom tudi jaz tebe varoval ure skušnjave. . . Glej, jaz pridem kmalu: drži, kar imaš, da ti nihče ne vzame venca. Kdor premaga, njega bom postavil za steber v tempelju svojega Boga, in več ne pojde iz njega: in zapisal bom nanj ime svojega Boga in ime mesta svojega Boga, novega Jeruzalema, ki pride dol iz nebes od mojega Boga, in moje novo ime (kristijan).“ (Skr. razod. 3, 10—12).

Tekoče leto je za nas Avstrijce leto veselja. Dne 2. decembra namreč slavijo naš preljubljeni vladar petdesetletnico svojega vladanja. Mi Lavantinci hočemo ta znameniti praznik obhajati s srčno hvaležnostjo do Boga za vse milosti in dobrote, katere je skazal našemu ljubemu in dragemu cesarju, in za vse dobro, katero nam je v obilni meri dodelil za čas njihove petdesetletne vlade. Že sedaj pa hočemo prositi sv. Mihaela, velikega nebeškega kneza in varuha avstrijskega cesarstva, da je našemu milemu vladarju varuh in priprošnjik pri Gospodu vojskinih trum, da ga ohrani v svoji milosti in razliva nad njega svoj blagoslov vselej in povsodi!

Nadalje naj sv. Mihael, angelj čistilišča, pomaga onim dušam, katere pravičnost božja zadržuje na kraju očiščevanja, kjer je trpljenje huje in mučneje, kakor vse bolečine, ki si jih moremo misliti ali čutiti na zemlji. Da, mogočni angelj varuh trpeče cerkve, prosi za vse rajne Lavantince, da bodo vredni, priti iz vic v kraljestvo čistih duhov, v zmagovalno cerkev, in biti kakor angelji božji v nebesih. (Mat. 22, 30).

Konečno še obračam vašo pozornost, ljubljani škofljani, na poslednjo službo, katero nam skazujejo angelji po spričevanju večne resnice. Znana je evangelijska pripoved o revežu Lazarju in o bogatinu. Lazar je bil tako lačen, da je želel se nasititi z drobtinami, ki so padale od bogatinove mize; pa nihče ni imel ž njim sočutja in usmiljenja. Prigodilo so je pa, da je umrl. In komaj je bil umrl, glej, prišli so angelji in so nesli njegovo dušo rahlo na svojih rokah v naročje Abrahamovo v nebeški mir. (Luk. 16, 19—22).

Kolika tolažba tisti trenutek, ko se združijo vse sile, da vznemirjajo dušo, ki se loči; ko motijo in begajo duha tisočeri spomini v grehu prebitih dnij; ko peklenšček zadnjikrat napne vso moč, da bi si pridobil dušo — kolika tolažba, pravim, tisti trenlaj, od katerega je odvisna večnost, imeti angelja za mogočnega branitelja in varuha! Naša sv. cerkev pozna moč tega varstva v tem toliko važnem trenutku; zato moli pri umirajočem: „Pridite na pomoč, vi

angelji! Sprejmite njegovo dušo in nesite jo pred obličje Najvišjega."

V Gospodu ljubljani škofljani! Pridobivajmo si angelje za svoje zveste tovariše s češčenjem in z ljubeznijo, s pokorščino in z zaupanjem do njih, s posnemanjem njihovega vzgleda, da nam pomagajo v življenju in v smrti, da nam zlasti na sodni dan, ko se bo zaslišal trombe glas (Mat. 24, 31; I. Kor. 15, 52) in bode Sin človekov prišel v veličastvu svojega Očeta z njimi, svojimi angelji (Mark. 8, 30), da nam tisti dan prihite na pomoč, da ne poginemo pri strašni sodbi, da ne bomo zavrženi v večni ogenj, kateri je pripravljen satanu in njegovemu krdelu, temveč da bomo od angeljev na desno stran postavljeni in od njih kot izvoljenci božji zaznamenovani in da pojdemo zmagoslavno z Jezusom Kristusom v nebesa in da tam z njimi: z angelji in nadangelji, s prestoli in z gospodstvi, s kerubini in serafini popevamo brez konca: Svet, svet, svet je Gospod Bog Sabaot, nebo in zemlja sta polna njegove slave! Hosana na višavi!

Sklepna moja beseda pa bodi blažena želja sv. apostola Pavla v listu do Rimljanov: „Bog miru steri nagloma satana pod vašimi nogami! Milost Gospoda našega Jezusa Kristusa bodi z vami! Amen.“ (Rim. 16, 20).

V Mariboru, dne 16. jan. 1898.

† Mihael,
knezoškof.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Sarajeva. (Z Bogom, knezo-škof ljubljanski, naš ljubi Anton!) (Dalje.) Naj omenim le še zadnjo uro Jegličevega postanka v Sarajevu. Predno se je odpeljal na kolodvor, obiskal je še zadnjikrat Presveto. Tu poklekne, pomoli, vstane, da podeli zadnjikrat blagoslov narodu, katerega je tako srčno ljubil, Stadlerju, katerega je vselej imenoval svojega očeta in učitelja. Cerkev je bila do zadnjega kotiča polna ljudij. Kakor sv. Pavel, ko se je poslovil od kristijanov v Miletu, tako se je tudi z Jegličem takrat zgodilo. Ko je blagoslov podelil s tresočo roko, objame ljubega brata nadškof Stadler tukaj pred podobo Device Marije pred Jezusom v sv. Rešnjem telesu; in v tem trenutku je glasno zajokal naš Stadler, in na to so jele vse ovce jokati in solze pretakati za svojim dragim pastirjem.

Omenil sem že, da smo bili zopet pobiti, ko smo zvedeli tisto za nas bitko novico. Tolažila nas je edino le misel, da ga bomo vsaj še nekaj časa imeli v svoji sredini. Toda, ah, naša tolažba je prazna in ničevna! Resničen je sicer pregovor, ki pravi: „Spes, quae differtur, affligit animam,“ a še bolj resničen pa je oni: „Afflictio, quae differtur, adhuc magis affligit animam.“ S težkim srcem smo pričakovali trenutka ločitve, ki je bil za nas tem hujši, čim bolj se

je približeval. Kakor sta naš Odrešenik in sv. Pavel po navdihnjenju sv. Duha odšla v puščavo, predno sta nastopila svoje apostoljsko delovanje, tako je tudi Jeglič že nekako sredi meseca sušca zapustil naše mesto, da se na tihem in samotnem otoku Lokrumu s postom in molitvijo pripravi na težavno delo, katero ga je čakalo.

Šele koncem meseca aprila se je vrnil nazaj, da nam reče zadnji: „Z Bogom“. Napočil je dan, črni dan ločitve! Že je odbila določena ura in — glej ga, kako nas zapušča! Voz se že pripravlja na odhod, konji potegnejo, kolesa se uže kretajo na popotvanje, konji kočijo vlečejo, letijo, vozijo nam milega in nikoli pozabnega, a da niti ne vedo, kako dragoceno otimljejo našemu razžaloščenemu srcu. Pa vsaj ne dirajte tako. Ostanite, vi konji, besni konji, okrutni konji, on je naš, on se je za nas žrtvoval, nas ljubil, nam se predal, drugače ga morebiti nikoli več zopet ne dobimo. Torej nazaj! ... Ah, nočejo nič slišati! ... Živali tudi ne! ... Toda čemu se jeziti nad nedolžno živaljo? Molčimo rajše, da nas nema žival ne bode grajala, kakor se je zgodilo Balaamu, ko jo je hotel prisiliti, da ne spolnuje naloge Božje. Ali je ona kaj zakrivila? Ne, ona kakor poslušen stroj spolnuje zapoved najvišjega Gospodarja svojega! Tako je! O Bog! Tebi se klanjamo, Tebe hvalimo, Tvojo previdnost poveljujemo, Tvoja volja naj se zgodi! ... Pojte torej le v miru, pojte naprej! ... Gredo, toda ne sami. O ljubi Bog, čudnega prizora! Čudnih spremljevalcev, čudne vrste? Tako je, toda žalostne vrste, in še bolj bom pogodil, če je imenujem spreved. Kaj, spreved? V kočijah spremljevalci sedijo, toda žalostni in resni. Če jih natančneje pogledaš, videl boš, kako lije marsikomu vrsta bisernih solz iz onih dveh studencov, in jih briše z belim robcem. Na okna, na vrata in na ulice je, rekel bi, privrelo vse, kar živi. Tu mahajo z robci, tam slišiš žalostni: ah z Bogom! Tam množica ljudij, tukaj množica ljudi, po celem okrožju množice ljudij. To so naši ubožci vseh veroizpovedanj. Ti so hromi, drugi suhi ko veje, prišlo je vse, staro in mlado. „Odšel je dobrotnik tvoj, ubogo dete“, pravi prosjalkinja mati na pol golému detetu, katero je privila na prsi ter si ob enem otrla solzne oči. „Oj do-vale, Allah ti bio u pomoći, hairli osto, dragi muf-tijo“, slišiš zopet družega med Turki. „Uh šteta ga, brate, ja zor ti bijaša ono čoeek, ja kršan li vliadika i sveštenik“ govori drugi inoverec. Taki in jednaki glasovi ti udarjajo na ušesa od ljudstva sem. Pa li ni to podobno mrtvaškemu sprevedu? Konji so dospeli na mesto, zaobstali so, a zamenila je z njimi v prenašanju tega dragocenega blaga silna lokomotiva. Okoli nje vse šumi, vse se preriva, pomika, vse se vali kakor razburkano morje, čegar valovi se potiskajo in zibljejo v neprestanem šumu ... Zvoni ... Zvoni zopet ... Ah, da bi bilo vsaj še dve, tri ure! Težko se diha, v prsih nekaj tišči, notranja bol udarja s solzami na oko ... Zvoni v tretje, a tedaj zapiska tudi vlak. Kolesa zaškripljejo, zacvilijo, vlak se jame pomikati, ah ... Vse ga spremlja z očmi, vsi stoje ko okameneli. Skozi okno železnično se prikaže škofova glava in gleda množico, gleda nepremično, ljubeznjivo, sožalno, gleda tožno, briše si često z robcem od vročih solz mokro lice, toda kristalne solze se ne dajo posušiti, — škof joka milo kot slabo dete! — Vlak hiti, hiti besno, dimi se.

peni se, leti kakor krilata ptica ... ah izginol je ...
Z Bogom !!

Zdaj si zapustil mene,
Oj, kak' srce me boli —
Mrzli veter proč te žene,
Pojdi, ker to Bog želi! —

Oj ti stroj, hitri stroj, vozi ga počasi, vozi ga oprežno. ker to je predragocen biser, biser zemlje slovenske, ki je kril in krasil glavo mile njene posestrime Bosne, in ti ga moraš zdravega in celega vrniti v roke dragi sestra, njegovemu domu, kajti, dasiravno mu je bila Bosna druga očetnjava, dasiravno jo je ljubil kot lastno domovino, vendar sme s svojim domačim pesnikom reči z večjo pravico:

Tam, kjer beli so snežniki,
Holmci mali in veliki,
Kjer izvira bistra Sava,
Teče Soča, Krka, Drava,
Tam mi dedov zemlja krasna,
Dom junakov, dom je moj.

Tam, kjer je Ljubljana bela,
Davne čase že slovela,
Kjer slovenski mili rod,
Zemljo orje, mirno hod',
Tam mi zibka pravočasna
Tekla je, tam dom je moj.

Tuje šege, tuje ljudstvo
So prijat'ljji, bratje ne.

Vsled tega:

Primi celov, zemlja mila,
Primi srce moje v dar,
Da bi vedno matka bila.
Nepozabljena nikdar!

(Dalje sledi.)

Razgled po svetu.

V Gradcu je razpustila vlada mestni odbor. Zadnji čas so se graški očetje res popolnoma protiaavstrijsko obnašali in nečuvno napadali vlado in armado. Prav nejevoljni so bili vsled imenovanja Gleispacha deželnega nadsodišča predsednikom, ker je glasoval za časa Badenija za jezikovni naredbi. Temu početju se je morala konečno vlada upreti, a ker ni imela družega sredstva, je razpustila mestni zbor.

Dunaj. Nacijonalni poslanci so interpelirali ministrskega predsednika radi razpustitve mestnega zbora graškega. Grof Thun jim bode odgovoril v prihodnji seji. Več prihodnjič. — Kruta osoda je zadela nemške kričarje zadnje dni v državnem zboru. Predsedstvo zbornice je ukrenilo, da se vsi mejklici odslej ne pišejo v zapisnik. S temi mnogokrat jako podlimi in nesramni mejklici so à la Wolf, Schönerer in sodrugi navduševali nemški svet za zatirano Germanijo.

Vlada je naložila nov sladkorni davek, da zboljša plačo uradnikom. Seveda je pritislila s tem korakom nižjim slojevem zopet hud udarec.

Ogersko. V zadnjem času pišejo listi o nekem razporu, ki se je baje napravil mej ogersko vlado in papeževim zastopnikom na Dunaju. Povod jim je dalo imenovanje kanonika Voršaka, vik. in pom. ško-

fom djakovarskega škofa Strossmayerja, ki je znan kot „panslavist, agitator“. Ministerski predsednik kalvinec Banffy in naučni minister zahtevata, naj se stvar razveljavi. Seveda ne bodeta nič opravila, ker tako imenovanje je zgolj cerkvenega značaja in nima z vlado nič opraviti. — Ogerska vlada ne more drugače živeti, ako se ne prepira z nuncijem. Tako je postopala tudi s prešnjim zastopnikom.

V Belgiji so se dovršile pret. volitve teden v zbornico. Katoličani so kljub pritisku liberalcev in socialnih demokratov dobili večino 72 glasov. Nedavno je zopet odšlo več misijonarjev v Kongo; njim se je pridružilo tudi nekaj šolskih sester, ki se bodo pečale z vzgojo otrok. — Nekaj redovnikov premonstrancev pa se je odpeljalo po reki Rio de Janeiro v Brazilijo, da nadaljujejo po nasvetu sv. očeta pričetno misijonsko delovanje.

Iz Turina. 25. t. m. so pokazali po dolgem odlašanju prt našega Gospoda Jezusa. Ob 10. uri so so se zbrali v dvorni kapeli vojvoda Avsta, kot zastopnik laškega kralja, v Turinu bivajoči principi in princesinje kraljeve hiše, nadškofje iz Turina, Genove, Vescelli in Chambery, škofje iz Tosano in Aosta, civilni in vojaški dostojanstveniki, spremstvo kraljeve družine, tuji konsuli in mnogo drugih odličnih oseb. Po tihi sv. maši so odgrnili sveti prt na mizi. Sedaj so pristopili po vrsti vsi principi, princesinje in ostali povabljeni in poljubljali sv. prt. Po tem obredu so zložili prt, ga položili v zlato skrinjico in ga nesli s procesijo v stolno cerkev, kjer so ga vzeli iz skrinjice in z zlatimi iglami pripeli na altar. Ko se je to vršilo v cerkvi, je ustrelilo 50krat iz topa. Konečno je imel turinski nadškof dolg govor, v kojem je opisal pomen prta. Popoldne ob 3. uri so odprli cerkev ljudstvu, ki je trumoma v njo drlo. Cerkev je bila električno razsvetljena. Okoli prta gori pa le malo sveč, da se ne pripeti kaka nesreča. Prt ima belkasto podobo, sem in tja je nekoliko opaljen; bil je v ognju, a dobili so ga nepoškodovanega iz njega.

Srbija. Pred nekaj meseci se je mnogo pisalo o konkordatu, ki ga je baje sklenila sv. stolica s srbsko vlado. Na tem žal ni mnogo resnice. Poskušalo se je sicer doseči neko sporazumljenje. Vzrok je bil umrli metropolit Mihael, nekaj pred smrtjo je pisal v Petrograd: „Konkordat s papežem sem zavrgel; kaj naredi vlada, ne vem. Svetoval sem kralju, naj se ne prenaagli in naj ne spusti sovražnikov v deželo“. To je menda bilo vzrok, da so se pogajanja ponehala. Pokojni metropolit je bil namreč jako vplivna oseba v Srbiji in Petrogradu. Njegov naslednik Inocenc pa je istih nazorov kot je bil Mihael. Nedavno je poslala sv. stolica frančiškana Vsejčića v Belgrad, da bi stvar nadaljeval. Predstavil se je metropolitu Inocencu kot „misijonar rimske cerkve v Srbiji“. Metropolit mu je baje vrata pokazal in dejal: Srbija je krščanska dežela in mi ne potrebujemo rimskih misijonarjev. — Mogoče, da se Srbi vendar spametujejo in ne bodo zaostajali za Črnogorci, ki so tudi dali katoličanom njih pravice. V celi Srbiji je vseh katoličanov okoli 100.000.

Rim. Sv. oče je prevzel posredništvo v prepiru, ki je ustal radi mej med republikama Haiti in San Domingo. — Diplomatiške razmere med sv. stolico in republiko Chile, ki so bile prenehale pred 10 leti, so se zopet uredile. — Mnogo zanimanja se kaže za razstavo katoliških misijonov v Turinu. Videti je med

drugim: 14 Kitajcev iz Šiantonga; 16 Indijcev, med temi nekaj redovnic iz Madrasa; 33 Eritrejev obojega spola, katere so misijonarji odkupili iz suženjstva; 26 otrok iz zgornjega Egipta; 7 Beduinov iz puščave onkraj Jordana; 9 otrok iz Jeruzalema in Betlehema. Nekaj oseb še pričakujejo.

Atene. Nadškof iz Smirne msgr. Timoni je po dolgem bivanju v Atenah odpotoval v Rim. Ker že dalj časa boleha, bo dobil pomožnega škofa.

Naučno ministerstvo je izdalo vsem šolskim oblastem strog ukaz, naj se po vseh šolah pripravi jedna soba kot kapela, kjer naj duhovnik vsako nedeljo mašuje in pridiguje. Razkolniki radi posnemajo katoliške uredbe, mnogi stoje že prav blizu vrat, ki peljelo v katoliško cerkev, a teh se vendar še ne upajo prekoračiti.

Kralj Jurij je začel potovati po deželi, da bi si naklonil srca ljudstva. Malo prepozno je začel. Povsodi obišče s kraljico najprvo cerkev. Slovesnih vsprejemov, kakoršni so v navadi v Evropi, ne poznajo na Grškem. Najimennitnejše osebe se poklonijo kralju, kraljica pa obiskuje najraje med tem časom bolnice in sirotišnice.

Berolin. Z velikim veseljem poročajo liberalni listi, da se je pastor Hülle vdeležil spreveda mrliča, katerega so sežgali. Listi povdarjajo, da je to že osmi slučaj, da se je vdeležil protestantski duhovnik sežiganja mrličev. Kaj takega je mogoče le pri protestantih!

Angleško. Sedaj so tudi anglikanske žene protestovale proti rimskim obredom, ki se vedno bolj pogosto prikazujejo v anglikanski cerkvi. Anglikanke povdarjajo v protestu, da se je treba z vso silo vpreti vsaki novi vpeljavi, ki more prinesiti v deželo mnogo škode in ki zamore uničiti prostost, katero je uživala do sedaj protestanska cerkev. Kanterburški nadškof je že parkrat poskusil, da bi dosegel neko zblizanje med svojo cerkvijo in grško razkolno. V to svrhu je že poslal anglikanskega škofa k carigrajskemu patriarhu. Nam se zdi vsako zjedinjenje sploh nemogoče, kajti razlike med obema cerkvama so bistvene.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec rožnik (junij) 1898.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Pobožnost no najsv. Zakramenta.

b) Posebni nameni:

9.) **Praznik presv. Rešnjega Telesa.** Očitno slavje najsv. Zakramenta. Duhovni in obhajanci. Spreobrnjenci v siromaštvu.

10.) **Sv. Marjeta.** Napredek katoliške vere na severu. Oviranje krivoverskih podjetij. Sprava med ločenimi zakonski.

11.) **Sv. Barnaba.** Višji pastirji sv. cerkve. Varstvo katoliških podjetij proti hudobnim nasprotnikom. Nevarnosti, ki prete trgovini.

12.) **Sv. Ivan Fak.** Pomiritev velikih sovražnostij in preprirov. Priprave za katoliške shode.

13.) **Sv. Anton Pad.** Goreče poslušanje božje besede. Kat. mladeniške zveze. Hromi in na živcih bolni.

14.) **Sv. Bazilij.** Romanja. Katoliški učenjaki. Gorečnost pri službi božji. Ohranitev očesne luči.

15.) **Sv. Vid.** Češko, zlasti glavno mesto Praga. Nevarnosti, katere prinaša seboj občevarje s tujci in poletni čas. Da bi dosegla važna društva svoje pravice.

16.) **Sv. Frančišek Reg.** Duhovne vaje in in ljudski misijoni. Revščina po velikih mestih. Dejanje sv. Frančiška Reg.

Molitev,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda povelical nekda na zemlji s Svojim presv. Sercem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov povelčuješ, in du posnemam presv. Serce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakikrat 300 dnij odpustka; enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek. Pij IX. 26. listop. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakikrat. Pij IX. 1852.)

O sveti Jožef, predpoda in varh častilcev presv. Serca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Peter Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolan za zdravje.

Zahvala:

Skozi dve leti me je mučila neka bolezen v grlu. Poskusila sem več zdravil, pa nobeno ni nič pomagalo. Obrnila sem se z velikim zaupanjem do Marije, prečiste Device, sv. Jožefa in sv. Antona. ter obljubila, ako bom uslišana, zahvalo v »Zg. Danici« s popolnim imenom objaviti. Bila sem uslišana, zato spolnim zdaj svojo dolžnost. Čast in hvala toraj Mariji, našej ljubi Materi, sv. Jožefu in sv. Antonu.

Vidriji. 6. maja 1898.

Antonija Goli.

Listek za raznoterosti.

Pri dopolnilni volitvi v državni zbor je bil mesto odstopivšega dr. Šušteršiča dne 6. t. m. skoro soglasno izvoljen kandidat katol. narodne stranke

gospod Ivan Vencajz. svetnik dež. sodišča. Vsled znanega kompromisa med obema slovenskima strankama je volila narodna stranka složno s katoliško-narodno.

Vspored procesije sv. R. T. dan v stolnici. Ob 8. uri slovesna pontifikalna sv. maša. Okolu $\frac{1}{9}$ ure se prične procesija, ki se bode pomikala po Glavnem trgu, skozi Špitalske ulice pred frančiškansko cerkev (1. blagoslov), skozi Wolfve in Gospodske ulice pred križevniško cerkev (2. blagoslov), skozi Križevniške ulice, po Bregu, čez sv. Jakoba most pred sv. Jakob (3. blagoslov), po Mestnem trgu, pred mestno hišo (4. blagoslov). — Red pri procesiji: 1. Farne procesije z banderi: a) trnovska, b) frančiškanska, c) št. japonska. 2. Šolarji, dijaki. 3. Razna društva. 4. Stolna fara s svojim banderom: a) kupčijska učilnica, b) moški, c) ženske. 5. Udje bratovščine sv. R. T. s prižganimi svečami; gredo takoj za banderom N. Lj. Gospe. 6. Dečki in belo oblečene deklice z neprižganimi svečami. 7. Moški s prižganimi svečami. 8. Vojaška godba. 9. C. in kr. vojaštvo prvi oddelek. 10. Mestni magistrat. 11. Deželni odbor. 12. Oo. frančiškani s križem. 13. Duhovščina s sv. Rešnjim Telesom. 14. P. n. gg. uradniki c. kr. deželne vlade in drugi dostojanstveniki. 16. C. in kr. vojaštvo; drugi oddelek. — Opomba: Udje bratovščine sv. Rešnjega Telesa naj prižgo svoje sveče zunaj cerkve, da se kaka nesreča ne zgodi v cerkvi!

† **Župnik Fr. Ks. Barborič.** V sredo 1. junija zvečer je po kratki bolezni vsled otrpnjenja pluć umrl v Križankah v Ljubljani v pok. župnik Fr. Barborič. Pokojnik je bil rojen v Šempetru pri Novem mestu 26. jan. 1833., ter duhoven od l. 1856. Služboval je v celovski škofiji, od koder je prišel pred nekaj leti v Ljubljano, kjer je pri cerkvi nemškega viteškega reda opravljal službo božjo. Zadnji leti se je posebno veliko trudil za zgradbo Katoliškega doma, ter je bil tudi sedaj oskrbnik te hiše. Bog daj mir njegovi duši.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Dosedanji kancelar škofijske pisarne, častni kanonik Martin Pogačar je stopil v pokoj; na njegovo mesto pa je imenovan škofijski tajnik Josip Šiška ravnatelj škofijske pisarne in konzistorijalnemu svetnikom. Škofov kapelan je postal znani pesnik gosp. Anton Medved, kapelan v Boh. Bistrici. Gosp. dr. Jožef Gruden, dosedaj včasem pokoju, je imenovan kapelanom v Boh. Bistrici.

Birmanci. Binkoštno nedeljo je presvitli knez-škof ljubljanski birmali dopoldne 1146, popoldne 762, v ponedeljek 334 otrok, skupaj 2242.

Posvečevanje ljubljanskih bogoslovcev. Presvitli knez in škof ljubljanski podeli letos bogoslovcem subdijakonat 19. julija, dijakonat 21. in mašništvo 23. julija.

Kip sv. Jožefa je na prodaj. Več se izve pri vratarju samostana oo. Frančiškanov v Ljubljani.

Sv. katoliška cerkev. Bog Oče je stvarnik katoliške cerkve; Bog Sin je njen Odrešenik; Bog sv. Duh je njen posvečevalec. Blažena devica Marija je njena kraljica, angeli so njeni varuhi, svetniki njeni priprošnjiki, očaki njeno deblo, preroki njeno preročišče, apostoli njeni ustanovniki. Papež je njena glava, kardinali so ji svetovalci, škofje pastirji, duhovniki njen glas, dijakoni oskrbniki ali ključarji, subdijakoni njeni slugi. Mučeniki so njena spričevala, učenci njena

luč; spoznavalci so ji krepilo, redovi podpora, svete device njena dika, verniki so njeni otroci.

Sv. krst je njena zibelka, sv. birma njena moč, najsvetejši zakrament sv. Rešnjega Telesa njena hrana; zakrament sv. pokore in sv. poslednjega olja njena zdravila; sv. mašnikovo posvečevanje njena sodna oblast, sv. zakon njeno sodišče. Desetere božje zapovedi so njen zid, zapovedi, katere je sama dala, so ji okopi, evangeljski svetje so njeni nasipi.

Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa je njen zaklad, nezmotljivost je njeno znamenje, evangelij ji je porok, edinost je njeno središče, splošnost ali občnost ji je zrcalo, sv. pismo je njen dokaz, ustno izročilo so pa njena trdnost. Zbori so njena čast, resnica njeno merilo ali pravec, pohlevnost ali blagosrčnost njen duh, gorečnost njen studenec, molitev njen ščit, potrpežljivost njena zmaga.

Sv. vera so njena vrata, upanje njena pot, ljubezen njen cilj. Milost našega Izveličarja je njeno bogastvo, čistost njena cvetka. Pravičnost je njena krasota, modrost njeno oko, srčnost njena roka, zmernost njeno telo. Pravični so njeno veselje, greh njen gnjus, grešniki pa so njeno obžalovanje, neverniki so njena žalost, judje so ji živi dokazi, in spreobrnjenje vseh je vzrok njenega vednega zdihovanja in neprestane molitve. Vztrajnost njenih udov je njeno hrepenenje, poveljevanje Boga je njen ponos.

Presv. Trojica ji je predmet, ki ga moli, križani Bog-človek je njena daritev, ceremonije so njen blesk. Zemlja je njeno proganstvo, križ njen delež, nebo njen cilj. Pohujšanja so njene bolečine, kesanje je njena tolažba, odpuščanje grehov je njena darežljivost. Jezus Kristus je njen vglad, konec sveta je dan njenega kronanja. Na zemlji je njen boj, v vicah njeno trpljenje, v nebesih njeno zmagoslavlje.

In jaz? Ali sem živ ud te cerkve? Ali sem ji v veselje in tolažbo?

Hočem biti, hočem jo ljubiti in za njo živeti do zadnjega zdihljaja.

Kako se obnašaj nasproti bolnikom. Vsak pameten človek ve, da poleg zdravnika in zdravil k ozdravljenju mnogo pomore postrežba bolnikova. Zato imamo gotova pravila, katera bi morali vedno izpolnovati, čeprav je mnogo takih ljudij, ki ne morejo tega zapomniti. Zato bom nekatera pravila povedal v teh-le vrsticah: 1.) Ne pripoveduj bolniku o vseh mogočih boleznih, katera si že sam ali pa tvoji sorodniki imeli, in če prav so potem tudi ozdraveli. 2.) Pri slabih osebah, ki ne morejo in ne smejo vživati jedil, ne omenjaj jedij. 3.) Ne prigovarjaj bolniku, da bi ti vse svoje bolezni natanko razložil. 4.) Ne pričakaj se z bolniki, čeprav so njihove trditve napačne. Izvzet si le tedaj, če smeš pričakovati, da boš s svojo trditvijo bolniku ulil več upanja. 5.) Če zabavaš bolnika, se uredi ali ustopi tako, da te bo lahko gledal in poslušal. 6.) Bodi popustljiv in prizanašaj bolnikovi čmernosti in razdražljivosti. Ker tedaj, ko je telo oslajeno, bolnik ne more svoje volje tako obvladovati, kakor v zdravem stanju. Na to je treba še bolj paziti, kadar se bolniku zopet moči povračajo. Tedaj začne namreč duh bolj živahno delovati in zato opazi takoj vsako najmanjšo reč. 7.) Ne dajaj bolniku preveč jedij na enkrat, si- cer boš njegov stud nad jedjo še bolj povečal. Prinesi mu le toliko, kolikor more na enkrat zavžiti. 8.) Hodi okrog njega tiho in skrbi, da povsod v njegovi bli-

žini vlada mir. Loputanje z vrati, sunki ob njegovo postelj, šepetanje z drugimi, tako da te bolnik ne more razumeti, vse to vznemirja bolnika, in on bi to tudi povedal, če bi ne bil preslab. 9) Tudi ne kaži bolniku cele škatlje „pulfercev“, tudi ne vse steklenice, katera hrani zdravila; s tem pripraviš bolnika, da začne misliti in premišljevati o svojem žalostnem položaju. 10. Nikoli ne poskušaj jedij, katere mu daješ, zlasti ne z njegovo žlico tako, da bi on videl. Tudi v tem oziru je bolnik zelo občuten.

Številka 7. Nobene številke ne nabajamo tolikrat v zgodovini, pri umetnosti, v krščanskem nauku in še drugje, kakor ravno številko 7.

Že starim narodom je bila znana ta številka kot „deviška številka“ Pitagorejcev, in kot „piramidna številka“, v kateri sta številki 3 in 4 tesno združeni, ker ima trikotna piramida štiri trikotnike za ploskve. Znana je bila dalje kot številka tednov in planetov, katerih zadnjih so do preteklega stoletja šteli le 8. Astrologija je tudi trdila, da številka 7 slabo upliva na človeško življenje, in zato je pogosto govorila o zlobni sedmici. Ze v starem zakonu je bila sedmica sveta številka, ker je sedmi dan Bog počival od stvarjenja.

Številko 7. nabajamo tudi v duhovnem stvarjenju. Sv. Duh namreč deli 7 svojih svetih darov. V starem zakonu dobimo 7 rodovitnih in 7 nerodovitnih let, katere je Bog Faraonu naznanil v sanjah o 7 debelih kravah in 7 polnih klasovih, in o 7 suhih kravah, in 7 snetjavih klasih; o starem zakonu beremo o 7 Makabejcih, v sedmeroramnem svečniku, o 7 stebrih modrostin v pregovorih Salomonovih, o 7 selih božjih (Tob. 12, 15.) itd.

V novem zakonu dobimo sedmico pri 7 sv. zakramentih, v 7 prošnjah očenaševih, v 7 besedah Jezusovih na križu, v 7 delih usmiljenja, v sedmerem veselji in žalosti Marijini i. t. d. Nabajamo jo v skrivnem razodenju sv. Janeza v sedmerih občinah, v 7 angeljih, v knjigi s 7 pečati itd.

Znana je dalje sv. Felicita in njeni 7ri sinovi, kakor tudi sv. Simforoza s svojimi 7rimi sinovi.

V morali ali pravoslovju nabajamo 7 glavnih čednostij, katerim nasprotujejo sedmeri poglobitni grehi. Vemo tudi o sedmerih nebesih in sedmerem peklu. Kaj simboličnega ne nabajamo v številki 7; le zato, ker jo tolikrat nabajamo v sveti zgodovini, je dobila v krščanski simboliki veliko veljavo; v krščanski umetnosti so se začeli nanjo ozirati, ko so jeli zidati ali delati 7 stopnic, ki vodijo k altarju ali pa h krstnemu kamnu.

Stari svet pripoveduje o 7 svetovnih čudesih, in nas uči izreke 7 grških modrijanov.

Na nebu zastopa sedmico sedmero ozvezdje, ki se imenuje tudi veliki voz, burovž itd. in mavrica, katera se blišči v sedmerih barvah.

Tudi ne smemo pozabiti 7 tonov v glasbi, in pa 7 umetnostij.

Omeniti moramo tudi, da velikrat beremo tudi v pravljičah o 7 letih, škornjih, s katerimi prestopiš 7 milj itd., in končno tudi ne smemo pozabiti m. sta Rima, ki je zidano na sedmih gričih.

Kako je Bog poplačal zvesto dekle. Veliko nesreč je spravilo neko staro vdovo v hudo revščino in pomanjkanje. Imela je sicer bogatega sorodnika, ki bi

jo bil mogel podpirati, a ta ni hotel o nji ničesar sedeti. V tem žalostnem stanju ji je postala zvesta dekla, ki je že več časa živela pri vdovi, angelj varuh. Ljubeznjivost, katero ji je izkazovala vdova ves čas, jo je prignala, da se sedaj izkaže hvaležno.

Ko ji reče vdova, naj si oskrbi drugo službo, je odgovorila dekla: Ne, ne grem od Vas, dokler boste živeli. Toliko dobrega ste mi storili, in jaz naj bi Vas zapustila sedaj, ko potrebujete pomoči bolj kakor kedaj prej? Ne, tako nehvaležna pa nisem. Že večkrat me je bolelo srce, ker Vam nisem mogla več storiti, kakor mi je bila dolžnost. Ne zahtevam nikakega plačila, denarja in obleke imam dosti, in poleg tega si še z rokami zaslužim toliko, da bom Vas in sebe preživela. Vdovo so te besede ganile in čeprav nerada je sprejela ponudbo deklino. Dve polni leti je preživljala dekla svojo gospodinjo.

In ta usluga ni ostala nepoplačana. Nekaj tednov pred smrtjo vdovino je umrl njen trdosrčen sorodnik. Ker ni imel družega človeka je vse njegovo premoženje pripadlo vdovi, ki pa bogastva ni dolgo uživala. Vedno hujša bolezen jo je spravila v grob. V svoji oporoki pa je vse svoje imetje zapustila svoji zvesti strežnici.

Tako je plačal ljubi Bog zvestobo revne dekcle.

To-le pa deni v okvir! V sedanjem času morda marsikakega očeta ali mater vznemirja vprašanje: „Kaj naj naredim s svojimi hčerami?“ Dober odgovor sem bral nedavno v nekem časopisu. Glasil se je pa približno tako-le: Skrbite, da bodo vaše hčere obiskovale dobre šole. Naučite jih skuhati tečnih jedij. Naučijo naj se prati, likati, nogovice plesti, gumbe prišiti, svojo obleko popraviti in srajce delati. Naučite jih kruh peči in povejte jim, da dobra kuhinja mnogo prihrani zdravniku. Zapišite jim v srce in v glavo, da je 1 gld. vreden 100 krajcerjev, in da le tisti človek zna varčevati in hraniti, ki manj izda, kakor ima dohodkov, vsak drug pa, ki več izda, kakor dobi dohodkov, mora prej ali slej prijeti za beraško palico. Povejte jim in sicer glasno, da boljše greje navadna priprosta obleka, katero takoj plačajo, kakor pa svilen, zavoljo katere delajo dolgove. Recite jim, da je okrogel rdeč obraz več vreden, kakor pa vse tiste pretrgane blede krasotice. Naj nosijo močne, dobre škornje. Pustite, naj kupujejo za kuhinjo same. Priganjajte jih naj potem naredo račun, če se vjema. Povejte, da tesno prepasovanje njihovo podoba božjo le kazi in pokončuje. Navadite jih, da si bodo znale same pomagati, in da bodo delavne. Naučite jih, da je pošten rokodelc v predpasniku več vreden, nego ducat elegantno oblečenih, vsakdanjih tatov. Naučite jih obdelovati vrtove. Naučite jih, če vam nese, tudi godbe, slikarstva in vseh umetnostij, toda vedno imejte pred očmi, da je to vse postransko. Povejte jim, da je veliko bolj zdravo peš iti na sprehod, kakor pa se peljati. Naučite jih, da se bodo varovale vse hinavščine in svojeglavnosti, da bodo rekši „da“ ali „ne“ tudi tako mislile. Učite jih, da zakonska sreča ne obstoji v prijazni zunanosti ali v denarju moževem, ampak v pravem krščanskem življenju in v poštenem njegovem značaju. Če ste vse to izpolnili, in so vaše hčerkice vse to zapomnile, potem dovolite z mirno vestjo, da stopijo v zakon.

(Zaradi pomanjkanja prestora darovi prihodnjic.)